Ioana Vişan - Inimi de piatră

— Avem nevoie de o minune.

Sprijinit cu palmele de suprafața lucioasă a biroului, prim-ministrul Ballas asuda deasupra hărții nou sosite cu prognoza meteo pentru luna în curs. Imaginile preluate din satelit puteau fi uşor confundate cu nişte fotografii de cea mai bună calitate, nici urmă de nori pe o rază de zeci de kilometri în jurul oraşului, iar în privința temperaturilor aşteptate, îl dureau ochii de la atâta roşu. Era clar depăşit de situație. Nu mai văzuseră un strop de ploaie de luni de zile.

— Recoltele sunt compromise, rezervele de apă s-au împuținat, şi nu se simte nicio tendință de răcire a temperaturii, deşi vara ar trebui să fie pe sfârşite, îşi continuă el monologul în fața auditoriului format dintr-o singură persoană, secretarul de stat Ruigi, trimis de preşedinte să se intereseze de situație. Nu ştiu cât o să mai rezistăm în condițiile astea, oamenii au început deja să se mute din oraş şi turismul a scăzut la jumătate.

Ruigi scoase o batistă din buzunar şi îşi tamponă fruntea. Se lăsase întunericul, însă continua să fie zăpuşeală. Abia spre dimineață avea să se mai răcorească şi nu pentru mult timp.

— Dacă... ezită Ruigi şi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Refuzase scaunul care îi fusese oferit la sosirea în biroul primului-ministru. Privirea îi fugi afară pe geam, către Acropolele vizibil ca o pată ştearsă în depărtare. Dacă am trimite pe cineva în rezervație să vorbească cu ei?

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima dată când am încercat asta? Au tunat şi au fulgerat timp de o săptămână, îi aminti Ballas.

— Stiriaki nu era cel mai indicat să fie trimis pe post de diplomat, admise Ruigi. Totuşi, dacă pot controla tunele şi fulgerele, oare n-ar putea să ne aducă şi nişte ploaie?

— Dar n-a plouat, iar incendii sunt ultimul lucru de care avem nevoie.

Argumente solide care păreau să-i dea dreptate lui Ballas.

— Un miracol, asta ne trebuie, repetă acesta.

Ruigi dădu din cap reticent. Avea să-şi repete propunerea la următoarea întrunire a guvernului.

* * *

Ca în fiecare dimineață, Vesta se trezi înainte de ivirea zorilor. Aprinse

focurile care se stinseseră peste noapte, dădu o raită să se asigure că totul era în ordine, după care ieşi pe trepte de unde urmări nemişcată răsăritul soarelui. Era cea mai liniştită parte a zilei, singurele momente când putea fi singură cu gândurile sale.

Razele soarelui măturară fațada estică a templului, strecurându-se înăuntru printre coloanele zvelte de marmură. Procesul de restaurare a Partenonului fusese încheiat în primăvară, după o muncă îndelungată şi asiduă care păruse că nu se mai termină, şi devenise punctul principal de interes al oraşului, atrăgând turişti de pretutindeni. Situația se schimbase drastic în timpul ceremoniei de inaugurare de la încheierea lucrărilor, când se întâmplase inexplicabilul.

Ceea ce începuse ca o simplă slujbă temporară, se transformase pe neaşteptate într-un contract pe termen nedefinit, a cărui finalitate Vesta nu o putea întrezări. O parte din ea se temea de un eventual sfârşit, indiferent care ar fi fost acesta. Se obişnuise cu nopțile friguroase, zilele căduțe, aerul proaspăt şi rarefiat, tăcerile lungi, discuțiile în contradictoriu şi pericolul care o pândea la orice pas. Devenise totul parte din rutina zilnică şi nu se plângea. Cu siguranță că ducea o existență mult mai palpitantă decât oricine altcineva din oraşul de la poalele muntelui, unde locuise şi ea până cu puțin timp în urmă.

Odată ce soarele se ridicase în întregime deasupra orizontului, Vesta se răsuci pe călcâie şi intră în templu. Era mai bine să se întoarcă înainte de a apuca marmura să se încălzească. Pe lângă şirul împrejmuitor de coloane, puțini pereți rămâseseră în picioare. Golurile fuseseră umplute cu pereți falşi, dintr-o marmură mai deschisă la culoare, pentru a marca diferențele dintre vechi şi nou. Acoperişul se sprijinea în mare parte pe altarul nordic, mare cât un perete, împiedecând vântul dinspre câmpie să-şi facă de cap şi protejând focurile sacre.

Altarul cu o geometrie seacă, deşi impunător, o lăsa rece pe Vesta. Era mult mai impresionată de ansamblul de statui amplasat în centrul incintei. Erau şapte, trei femei şi patru bărbați în mărime naturală, de o frumusețe care îi tăia răsuflarea. Proveneau din diverse colecții particulare din toată lumea şi fuseseră aduse special pentru inaugurarea templului muzeu. Estimate ca fiind mai vechi de două mii de ani, se considera că erau creațiile aceluiaşi artist necunoscut al cărui nume se pierduse în negura timpului, iar consensul general era că alte statui din aceeaşi serie puteau să mai existe, doar că nu fuseseră identificate încă.

În lipsa unor mărturii scrise — se părea că fuseseră păstrate în cel mai

mare secret — experții dezbătuseră îndelung identitatea statuilor. În cele din urmă, cu siguranță influențați de perfecțiunea acestora, conveniseră că nu puteau fi decât reprezentările unor zei. După aceea fusese uşor să li se atribuie nume.

Cuibărită într-un jilț larg, căptuşit cu perne, Vesta urmări fascinată spectacolul. Păcat că nu putea fi filmat şi păstrat pentru posteritate. Niciun aparat bazat pe electricitate nu funcționa pe o rază de aproape un kilometru în jurul Acropolei.

Primul care se trezi fu Ares. Strâmbă din nas de parcă l-ar fi gâdilat razele de soare şi strănută zgomotos.

— Noroc, îi aruncă Atena o privire cu coada ochiului şi îşi scutură pletele, ieşind din amorțire.

Lângă ea, Afrodita se întinse, un căscat mic fiind mascat de dosul mâinii, după care imediat începu să îşi aranjeze voalurile în care era înfăşurată. Zeus şi Hera erau mai zgârciți în gesturi, păstrând o anume demnitate în felul în care îşi înclinară grațios capetele. În colțul său, Hades se înfăşură în mantia sa lungă şi se zgribuli morocănos, deranjat de noua zi.

— Bună dimineața, Vesta.

Vocea blândă o făcu să se înfioare.

— Bună dimineața, murmură ea cu timiditate ca în fața unui miracol.

Apollo, singurul dintre zei care se obosea să îi acorde o cât de mică atenție, zâmbi uşor amuzat de uimirea fetei. Avea aceeaşi reacție de copil aflat în fața pomului de Crăciun de fiecare dată, deşi petrecuseră destule dimineți împreună.

Vesta îşi plecă ochii, incapabilă să schițeze un zâmbet. Trezirea era de fiecare dată traumatizantă pentru ea. Îi amintea de acea primă zi în care intrase în contact cu zeii.

Era în timpul vacanței de primăvară, iar pe toate canalele media se vorbea doar de redeschiderea accesului publicului la Partenon. Se pregătea o mare festivitate de inaugurare la care urma să participe prim-ministrul, primarul oraşului, experți în artă şi istorie şi corespondenți de la toate televiziunile din zonă. Cineva venise cu ideea ca, pentru a da o mai mare amploare spectacolului, să se angajeze figurante pe post de vestale în templu. La îndemnul unei prietene, muncă uşoară şi fără responsabilități, Vesta se prezentase la interviu, care fusese mai mult o formalitate, şi fusese acceptată.

Acest lucru făcuse ca ea să fie destul de familiară cu templul şi istoria acestuia, pe care o studiase rapid pentru a servi drept ghid neoficial turiştilor la

nevoie. Petrecuse ore îndelungate aşezată pe trepte, în timp ce se făceau ultimele pregătiri, admirând statuile şi dorindu-şi cu ardoare să fi avut talentul măcar de a schița o asemenea perfecțiune.

În ziua cu pricina asistase împreună cu vreo sută de oameni la două ore de discursuri interminabile, care acopereau istoria de la Noe încoace. Expozeuri speciale fuseseră dedicate fiecărui zeu în parte. Când în sfârşit se ajunsese la punctul culminant de tăiere a panglicii, mulțimea asudată îşi făcea nerăbdătoare vânt cu pliante sau evantaie de hârtie, iar pe Vesta o dureau picioarele.

Primele douăzeci de minute se scurseseră în linişte. Apoi exclamații de uimire umpluseră sala, când Ares coborâse de pe piedestal urmat la scurt timp de ceilalți zei. Mai târziu aveau să se plângă că erau teribil de incomode piedestalele. Mulțimea izbucnise în aplauze convinsă că făcea parte din spectacol. Toată lumea filma şi făcea poze. Flashurile aparatelor de fotografiat puseseră capăt distracției.

Iritat de luminile pâlpâitoare, cu un conținut caloric scăzut, Zeus le arătase ce însemna un fulger. Trăsnise chiar în fața templului, impactul făcând să se dărâme câteva coloane prost consolidate. În nebunia care urmase mulțimea se repezise să părăsească templul, călcându-se în picioare în graba de a ajunge cât mai repede la mijloacele de transport pentru a pleca de acolo.

Împinsă de trupuri robuste, Vesta se rostogolise pe trepte şi căzuse printre dărâmături, unde rămâsese amețită, încercând să-şi de-a seama dacă îşi rupsese ceva sau dacă mai merita să facă efortul să se ridice. Paralizase de spaimă când îl văzuse pe unul dintre zei ieşind din templu şi măturând cu privirea împrejurimile. Nefiind nicio primejdie, autobuzele cu turişti deja se îndepărtau, acesta coborâse cu uşurință scările şi se îndreptase către ea.

— Pot să vă ajut, doamnă? întrebase Apollo cu o politețe exagerată, oferindu-i mâna.

Tremurând, dar hipnotizată de vocea ieşind de pe buzele fin conturate ale statuii, Vesta nu îndraznise să se opună. Îşi aşezase mâna în palma deschisă şi îi permisese să o ajute să se ridice. Pentru o clipă crezuse că avea să îi strivească mâna, dar degetele reci de marmură se relaxaseră, strângând doar atât cât era necesar, adaptându-se rapid la fragilitatea corpului omenesc. O condusese sus pe trepte, iar ea îl urmase şchiopătând. Se rănise la picior, un braț îi sângera şi hainele îi erau acoperite de praf şi moloz.

Apollo mai aruncase o privire la dezastrul din jur, dăduse din cap a dezaprobare, şi o dusese înapoi în templu spre a o prezenta celorlalți zei.

Aceştia se strânseseră în jurul fetei, studiind-o ca pe un exemplar ciudat, iar Vesta simțise cum pereții se închid în jurul ei şi leşinase. Ce urmase după aceea era ca un vis. Uneori se întreba dacă nu visează încă.

Dar visul se repeta la nesfârşit, cu mici variații la început, până ce reuşise să identifice o anume rutină. După acel scurt schimb de replici de dimineață se lăsă din nou tăcerea. La prima vedere zeii nu erau prea vorbăreți. Vesta era însă convinsă că ei comunicau între ei fără ajutorul cuvintelor, nu doar o dată începuseră din senin să vorbească de parcă ar fi continuat o conversație deja începută. Se întâmpla de obicei când aveau o discuție mai înfocată. Era ca şi cum îşi uitau statutul de zei şi deveneau brusc mai umani. Dimineața aveau totuşi nevoie de câteva ore bune înainte de a folosi cu uşurință un limbaj articulat.

Trecuse de miezul zilei când Atena anunță:

— Avem vizitatori.

Vesta ştiu că informația era pentru ea. Zeii erau întotdeauna la curent cu orice se întâmpla în jur, dar evitau să i se adreseze direct, la fel cum dintr-un motiv ştiut doar de ei se fereau de contactul cu lumea din exterior.

Se apropie de o coloană de unde avea vedere bună în vale, spre poteca şerpuită, şi într-adevăr se zărea o mogâldeață învârtindu-se nehotărâtă de-a lungul gardului de separație. Inițial acesta fusese construit pentru a proteja ruinele antice de eventualii hoți sau vandali, însă în prezent îi țineau la distanță pe vizitatori, delimitând spațiul „rezervației”. Zeii cu siguranță nu aveau nevoie de niciun fel de protecție.

— Vai, dar nu sunt pregătită să primesc musafiri la ora asta! se plânse Afrodita şi trecu rapid la împletitul cosițelor. O asemenea activitate putea să dureze chiar şi două ore. Vesta încercase să o ajute, dar îi fusese imposibil să mute din loc şuvițele de marmură.

— Nu primesc pe nimeni fără programare! tună Zeus, iar Hera îi puse o mână pe braț ca să îl calmeze.

— Să îşi anunțe intențiile mai întâi, spuse aceasta.

Vesta nu avu nevoie de mai multe indicații. Era de preferat să ajungă la vizitator înainte de a-şi pierde omul răbdarea şi să prevină o catastrofă.

— Mă duc să văd ce vrea.

Îşi puse pe umeri o pelerină, pentru că era încă răcoare, şi o porni la vale.

* * *

Ruigi renunțase la ideea de a încredința misiunea altcuiva şi venise personal să stabilească o punte de comunicare. Maşina oficială era parcată mai jos pe alee, la o distanță convenabilă, iar el se plimba nerăbdător în jurul gheretei paznicului, momentan abandonată, în timp ce o aştepta pe tânără să coboare panta abruptă.

Nu dură mult până ce silueta înveşmântată în alb apăru pe cărare. Tânăra mergea într-un ritm alert, fiind obişnuită cu drumul pe care îl mai parcursese şi altă dată, când i se permisese să părăsească templul pentru a-şi aduce provizii sau face diferite comisioane. Abia după ce străbătuse jumătate din distanță fu în stare să îi vadă clar trăsăturile feței, pielea palidă şi ochii deschişi la culoare. Dacă nu ar fi fost părul ca o flacără, care îi dansa pe umeri în bătaia vântului, ar fi fost tentat să creadă că împrumutase ceva din răceala şi rigiditatea statuilor. Un surâs i-ar fi însuflețit chipul de altfel plăcut la vedere, însă Vesta nu zâmbea.

— Sunt Aeronumis Ruigi, îi spuse şi zâmbi subțire. Ne-am mai întâlnit.

De când se treziseră la viață statuile, o mulțime de personalități importante se perindaseră pe acolo, iar el, fiind om de încredere al preşedintelui, le însoțise în repetate rânduri în calitate de obervator tăcut. Era posibil ca ea să îşi amintească de el, chiar dacă nu fuseseră prezentați unul altuia în mod oficial.

— Ce s-a întâmplat? Tonul rezervat al fetei nu reuşea să îi mascheze în totalitate îngrijorarea.

— Prim-ministrul Ballas vrea să aranjeze o întâlnire. Şi-a exprimat dorința de a veni în persoană, fără însoțitori, să discute cu ei, gesticulă din cap spre culme Ruigi.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, spuse Vesta. Va trebui să îi întreb…

— Desigur… Vom face aşa cum vor ei, dar trebuie să avem o discuție. Situația începe să fie disperată şi anumite persoane sunt pe cale să-şi piardă răbdarea. S-ar putea termina prost pentru toată lumea, o avertiză el.

— Înțeleg. Am să vorbesc cu ei.

— Eventual poți veni la minister ca să stabilim mai multe detalii, în caz că au pretenții, dar repede. Îți las maşina la dispoziție…

Vesta încuviință dând uşor din cap. Nu avea nimic altceva de spus, nu depindea de ea.

* * *

— Să spună exact ce vor, o instrui Atena.

— Să nu ne deranjeze degeaba, adăugă şi Hera.

Zeus se mulţumi să aprobe tăcut din jilţul său. Era puţin ciudat că lăsa zeiţele să vorbească în locul lui, însă când Ares mârâi şi Hades se uită urât le făcu semn să se potolească. Doar Afrodita spuse pe un ton frivol:

— Poate că n-ar strica nişte vizitatori… aşa ca să nu ne plictisim.

Musafiri sau admiratori, pentru ea era tot una.

Vesta făcu o mică plecăciune şi porni spre ieşire. O trimiteau pe post de ambasador. Încă nu se împăcase cu ideea că o tratau ca pe o vestală adevărată, devotată trup şi suflet templului, şi nu doar un simplu om, ceea ce făcea responsabilitatea să fie cu atât mai mare.

Apollo o ajunse din urmă pe trepte. Bătea uşor vântul, dar nu era nici cald, nici frig – o temperatură controlată de prezenţa statuilor zei, credea ea.

— Vesta, zeul soare o opri din drum, indiferent ce vor, vei fi în siguranţă.

O amuză naivitatea acestora şi felul în care continuau să o considere una de-a lor, poate nu egală cu ei, dar un fel de proprietate de care nu voiau să se despartă.

— Ştiu, îi răspunse cu un zâmbet timid, întotdeauna temându-se să nu depăşească limita şi să-i supere. Nu sunt inamici, îi spuse, un concept cu care nu era neapărat ca ei să fie de acord.

Îl lăsă acolo şi o porni din nou la vale. De data asta nu se grăbea. Privirea zeului o ardea în spate, chiar între omoplaţi, dar nu privi nici măcar o clipă înapoi. O parte din ea simţea nevoia să demonstreze că era demnă de sarcina încredinţată şi că nimic nu îi distrăgea atenţia de la aceasta, iar pe de altă parte era conştientă că nu avea niciun sens. Era prea lipsită de importanţă ca să poată schimba ceva.

Pe măsură ce se apropia de poalele dealului, căldura o apăsa tot mai tare în creştetul capului. Când ajunse la ghereta paznicului era acoperită de transpiraţie. Se strecură înăuntru şi, la adăpostul geamurilor prăfuite se debarasă de voalurile albe ale costumului de vestală. Pe uşă ieşi o tânără care nu se deosebea cu nimic de turiştii din centrul vechi, îmbrăcată în tricou şi bermude şi cu ochelari de soare pe vârful nasului.

Maşina oficială aştepta pe una din străduţele laterale, pline de tarabe încărcate cu suveniruri, dar lipsite de clienţi. De îndată ce închise portiera i se făcu instantaneu frig din cauza aerului condiţionat dat la maxim. Senzaţia dură doar câteva secunde, după care căldura parşivă îşi făcu din nou simţită prezenţa. Nu fu nevoie să-i spună şoferului unde să o ducă. Acesta porni

motorul, iar Vesta îşi sprijini capul de geam şi urmări străzile goale cum se scurgeau pe lângă ea.

* * *

Dacă intrase cineva în biroul prim-ministrului Ballas fără să fie nevoit să aştepte măcar câteva minute în anticameră, atunci aceea trebuie să fi fost Vesta. Stătea pe scaunul incomod, Art Deco, sub privirile încruntate ale lui Ballas şi se întreba oare ce făcuse să merite o asemenea pedeapsă. Pentru o fată venită din provincie, era o schimbare destul de mare. Secretara ministrului şi Ruigi erau şi ei prezenți. Niciunul nu avea o față deosebit de prietenoasă.

— Domnişoară Trotto, îi spuse Ballas, ne confruntăm cu nişte circumstanțe extraordinare. Poate nu ştiți ce se întâmplă, aşa cum trăiți izolată acolo sus, dar situația este disperată. Şi nu numai aici în oraş. Seceta începe să cuprindă şi ținuturile înconjurătoare. La anul pe vremea asta o să răbdăm toți de foame, nu ne putem baza doar pe import. Întreaga țară are de suferit.

Clipind uşor, Vesta îl ascultă în tăcere. Nu era o noutate ce auzea, dar nu-şi închipuise că lucrurile ajunseseră chiar atât de rău. E drept că în vârful muntelui nefiind niciodată la fel de cald ca în vale, nu avusese cum să îşi dea seama. Dar tot nu vedea ce ar fi putut să facă în privința asta. Zeii îi tolerau prezența în compania lor, totuşi se îndoia că le-ar fi putut influența deciziile în vreun fel. Nu aveau acelaşi sistem de valori, nici acelaşi grad de înțelegere şi compasiune. Poate chiar erau extratereştri, aşa cum se vehicula în unele cercuri sus puse.

— De aceea trebuie să luăm nişte decizii, interveni Ruigi. În momentul acesta, preşedintele participă la o întrunire alături de Consiliul de Apărare. Se discută posibilitatea unui atac armat.

Asta era ceva nou. Vesta încercă să-şi imagineze cu ar fi decurs o astfel de confruntare şi nu reuşi. Zeii demonstraseră că puteau controla vremea într-o anumită măsură şi cine ştie ce altceva mai puteau face. Părea puțin probabil ca gloanțele sau obuzele să îi sperie.

— Se fac deja pregătiri, iar, dacă se strâng suficiente voturi, vom arunca în aer vârful muntelui, spuse Ballas. Asta dacă refuză să coopereze.

Vesta se cutremură. Fusese de fapt chemată ca să i se transmită un ultimatum. Nu-i vedea deloc bine. Zei nu aveau cum să capituleze, măcar din principiu, iar Ares abia aştepta un război. Însemna că totul avea să fie distrus.

— Şi templul? întrebă cu voce gâtuită.

— Avem nevoie de ploaie ca să ne salvăm recoltele şi populația şi vom face orice este necesar, declară prim-ministrul. Voi veni personal mâine dimineață să le prezint situația. După aceea, însă, au timp până seara ca să ia o hotărâre.

Deci reuniunea Consiliului de Apărare se ocupa de fapt de organizarea ofensivei şi nu doar vota dacă avea să aibă sau nu loc. Zarurile erau deja aruncate. Vesta simți că i se face dintr-o dată frig, în ciuda căldurii, şi îşi şterse cu mâna transpirația rece de pe frunte.

— Ce doriți de la mine? Era tot atât de neajutorată ca un pui de vrabie căzut din cuib. Ei nu fuseseră acolo, nu-i văzuseră în carne şi oase, presupunând că aveau aşa ceva, nu puteau înțelege.

— Să vorbeşti cu ei, spuse Ruigi. Am putea aduce experți în comunicare, dar toți am căzut de acord că sunt mai multe şanse să asculte de tine. Ai petrecut destul de mult timp cu ei, ştii cum să îi tratezi mai bine decât oricine altcineva.

Dacă situația nu ar fi fost atât de serioasă, Vesta ar fi râs. Era ca şi cum i-ar fi cerut unui țânțar să discute cu un elefant. Oricât de tare ar fi bâzâit acesta, elefantul putea să-l ignore fără să piardă nimic. Dar ce avea să se întâmple cu oamenii din oraş? Dacă elefantul făcea o criză de furie şi călca totul în picioare? Era o responsabilitate teribilă pusă pe umerii tinerei a cărei singură grijă fusese până nu de mult să-şi termine lucrarea de licență. Încă nu o terminase, îşi aminti Vesta, dar parcă nu mai avea o atât de mare importanță.

— Eşti singura noastră speranță.

Cuvintele lui Ballas nu fură de natură să o încurajeze. Cele câteva sfaturi care urmară, deşi bine intenționate, nu îi fură de ajutor. Le acceptă dând din cap, în speranța că aşa putea pleca mai repede. Ventilatoarele duruiau la turație maximă, dar ei îi lipsea aerul. Avea senzația că se sufocă.

Când întrevederea luă sfârşit, se strecură afară din clădire şi merse tot înainte până la capătul bulevardului, unde, în loc să ia maşina care îi stătea la dispoziție, dădu colțul şi dispăru pe străduțele din oraşul vechi. Simțea nevoia să vorbească cu cineva care o înțelegea.

* * *

Îmbrăcat într-o cămaşă largă, albă, care îi ajungea până aproape de genunchi, profesorul Hallali se plimba încet prin biroul plin de teancuri de cărți aşezate în echilibru precar pe orice suprafață orizontală, inclusiv mese şi scaune. Vesta se aciuase pe singurul scaun rămas liber în fața biroului. Îşi ridicase picioarele sus şi îşi strângea genunchii în brațe, sprijinindu-şi bărbia

de aceştia. Cu părul prins la spate, genunchii goi şi încălțată în sandale cu talpa plată arăta ca o fetiță venită să-şi viziteze bunicul.

— Ce am învățat din asta? întrebă Hallali, oprindu-se lângă fereastră.

— Că n-avem niciun control asupra evenimentelor? răspunse în doi peri Vesta.

Discuțiile cu bătrânul profesor de filosofie erau preferatele ei. Le găsea deosebit de inspiratoare, numai că de data asta nu avea răspunsurile aşteptate. Încă nu îşi revenise după întrevederea cu prim-ministrul, iar Hallali insista să o pună să gândească.

— Dacă acest lucru ar fi adevărat, s-ar putea aplica paradoxul inacțiunii?

— Atunci n-ar mai conta dacă facem sau nu ceva, mormăi Vesta.

Hallali întoarse capul şi o privi peste umăr.

— Haide să punem altfel problema… Se răsuci complet şi îşi sprijini mâinile pe abdomenul proeminent. Care este de fapt problema?

— De ce să moară câteva sute de mii de oameni când pot muri doar şapte? Era ideea de bază de la care pornea guvernul.

— Suntem siguri că vorbim de moarte aici? O secetă îndelungată desigur că poate cauza multe probleme, dar chiar moarte? Nu trăim în epoca de piatră. Se pot lua măsuri, aduce ajutoare, eventual reloca populația. Nu ne confruntăm cu o limită apropiată de timp.

— Şi nici nu avem siguranța că ei ar muri, admise Vesta. De ce să sufere sute de mii de oameni când pot să sufere doar câțiva? reformulă ea problema.

— Porneşti de la o definiție restrânsă pentru oameni. Sunt toți oameni?

— Guvernul susține că nu. Ridică din umeri. Îi venea greu să-şi exprime părerea în această privință.

— Să ignorăm pe moment varianta oficială. Nu avem metode sau posibilități de testare, aşa că să o luăm empiric. E clar că avem de-a face cu două clase diferite a căror existență simultană în acelaşi loc este cauzatoare de conflict. Corect?

Vesta aprobă dând din cap.

— Întrebarea este… există o relație de incluziune între ele sau măcar aparțin amândouă unei clase mai mari? Ar fi asta posibil?

— Păi… sunt vii, sau cel puțin aparent corespund definiției noastre pentru viață. Au formă umană… dar sincer, îşi luă capul în mâini, după atâta timp petrecut cu ei tot nu ştiu ce sunt.

— Să ne concentrăm pe diferențe atunci. Dacă înțelegem diferențele, putem să găsim o cale de a trece peste ele, o încurajă profesorul.

— Au formă umană, dar sunt alcătuiți din altceva... ceva tare ca piatra sau poate mai tare. Până şi hainele par a face parte unitară din întreg. Au nevoie de soare, sau căldură, ca să se manifeste, iar când o fac dau dovadă de nişte capacități nemaiîntâlnite la oameni, numără pe degete Vesta. Pe de altă parte, în privința comportamentului uneori sunt suspect de asemănători oamenilor. Se gândea la exploziile temperamentale, la discuțiile în contradictoriu, vanitatea şi orgoliul nelipsite, dar şi gentilețea cu care o tratau.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să existe o cale de ieşire din impas.

— Nu ştiu care ar putea fi asta. Vesta îşi desfăcu brațele larg în aer. Nu au nevoie de noi. Vor doar să fie lăsați în pace. Credea sincer că ar fi trăit fericiți mult şi bine pe vârful muntelui, dacă nu i-ar fi deranjat nimeni.

— Tocmai asta plănuieşte guvernul să nu facă, îi aminti Hallali. Poate că vor fi interesați să ajungă la realizarea unui compromis acceptabil pentru ambele părți.

Sau poate că aveau să tune şi să fulgere la propriu, nu la figurat, îşi spuse Vesta. Era aceeaşi obiecție pe care o avusese în fața prim-ministrului, însă acesta declarase că nu aveau de ales şi trebuiau să-şi asume riscul. Clătină încet din cap, neîncrederea oglindindu-i-se clar pe față. Avea nevoie de argumente mai solide.

— Să nu uităm un lucru... au stat ascunşi vreme de milenii, dacă e să ne luăm după lipsa oricăror mărturii istorice, şi sunt acolo, arătă în direcția muntelui, doar pentru că i-am scos noi la lumină. Asta ar trebui să conteze cât de cât.

Vesta tot nu se arăta prea convinsă, dar el îi zâmbi îngăduitor.

— Acum deții toate răspunsurile de care ai nevoie.

Profesorul Hallali îşi părăsi locul de la fereastră şi se apropie cu pas legănat de capătul biroului. Mută câteva dosare dintr-un teanc în altul, lucrări ale studenților care reuşiseră să-şi termine dizertația, semnalând că întrevederea se terminase.

— Marie, ai mai trecut pe acasă? îşi ridică ochii către ea. Mama ta era îngrijorată.

Vesta tresări la auzul numelui. Se dezobişnuise de sonoritatea acestuia. Acolo sus nu avea cine să-l folosească. Nu trecuse. Decise să o facă până nu era prea târziu. A doua zi putea veni sfârşitul lumii.

* * *

Era neaşteptat de linişte. După ce plecase Ballas, spiritele fuseseră agitate. Zeus tunase şi fulgerase, iar Ares le promisese moarte la toți, în timp ce Hades îşi frecase mâinile. În fața unei asemenea manifestări, Vesta preferase să părăsească incinta templului şi se refugiase pe treptele tocite de la intrare. Soarele trecuse spre sud şi îl simțea mângâindu-i delicat brațele goale. Nici măcar o adiere de vânt nu îi învolbura poalele veşmântului. Parcă se făcea şi mai cald.

Paşii uşori care se apropiară, marmură călcând pe marmură, îi dădură de înțeles că dezbaterea se terminase. La un moment dat se lăsase tăcerea, ultimul lucru pe care îl auzise fusese vocea Herei reverberând între pereții reci: „Lasă-i să-ncerce!" Şi i se făcuse din nou frig.

Apollo se aşeză pe trepte lângă ea. Îl privi cu coada ochiului în timp ce urmărea cu detaşare pregătirile aflate în curs de desfăşurare la poalele muntelui. Niciun muşchi nu i se mişca pe fața cu trăsături idealizate. Un cordon de securitate fusese instalat de jur împrejur în punctul în care începea zona locuită. Convoaie de maşini încă se mai apropiau pe artelele principale, iar forțele armate împânzeau zona.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă încet Vesta.

— Vor trage în noi, iar noi vom riposta.

— Vor muri toți?

— Depinde de cât de furios o să fie Zeus.

Putea să îi şteargă pe toți de pe fața pământului sau pur şi simplu să îi ignore, înțelese Vesta. O demonstrație de forță trebuia totuşi făcută. Valurile de țânțari, oricât de mici ar fi fost, deveneau la un moment dat sâcâitoare.

— Şi noi?

O surprinse propria exprimare, dar se referise strict la cei din vârful muntelui. După tot ce se întâmplase şi lunile de izolare, nu se mai simțea în lumea ei alături de cei de jos, chiar dacă nu aparținea cu adevărat celor de sus. Experiența o schimbase din toate punctele de vedere, nu-şi mai găsea locul nicăieri.

— Noi? Apollo o privi de parcă nu-i trecuse prin cap că li s-ar fi putut întâmpla ceva. Noi… repetă gânditor. O să fim bine, întotdeauna am fost. O să rămânem aici.

Vorbea mai mult din obişnuință decât din convingere. Sau poate ştia. Multe lucruri se schimbaseră în ultimele sute de ani. Dacă nu puteau fi afectați de rachetele cu care erau amenințați sau aveau de gând să se ferească de ele prin oarecare mijloace nu era clar, dar un lucru era sigur: nu intenționau să

renunțe la adăpostul comfortabil din templu.

— Şi eu? şopti Vesta, ținându-şi ochii plecați.

Îi auzi tunica foşnind, când Apollo se întoarse să o privească surprins. Era un subiect la care nu se gândise. Nu erau obişnuiți să ia în considerare situația altora care nu erau ca ei. Dar nici nu erau cruzi.

— Tu… ar trebui să pleci, spuse Apollo cu o undă de ezitare în glas. Privi în depărtare, către soarele care se apropia de orizont. Mai este timp, decise. Te vor aştepta jos şi vor avea grijă de tine.

— Nu.

— Nu?

Vesta clătină cu încăpățânare din cap. Cât timp era ea acolo sus, cei de jos aveau motive să nu se grăbească să atace. Nu dădea bine să omoare pe unul de-al lor, iar Vesta voia cu orice preț să evite un conflict deschis, despre care nu ştia cum avea să se termine, dar în orice caz putea să facă multe victime.

— Va fi război, Vesta, iar tu eşti prea fragilă pentru asta, insistă Apollo.

— Şi ei sunt. Vesta arătă cu bărbia spre trupele adunate în vale.

— Asta nu-i împiedică să ne atace.

— N-au de ales. Voi însă aveți.

— Nu le datorăm nimic. Nu se mai roagă la noi de secole.

Deci asta era problema, de aici provenise ruptura. Şi poate că şi arşita pogorâtă asupra oraşului şi a împrejurimilor acestuia era tot un fel de pedeapsă. Vesta îşi întoarse încet capul şi îndrăzni să îl privească în ochi.

— Există şi alte mijloace de a conduce lumea, nu numai prin forță şi oprimare. Se poate şi prin… bunătate.

Buzele rigide ale lui Apollo se strânseră de parcă nu erau obişnuite să pronunțe un asemenea de cuvânt. O privi lung, apoi ochii goi clipiră înțelegători şi buzele i se curbară într-un zâmbet.

— Buna Vesta, mereu protejând casa şi familia, spuse şi vârfurile degetelor îi atinseră obrazul. Le simți mai puțin reci decât îşi amintea. Ar trebui să fii şi tu o zeiță. Oftă. Păcat că nu se poate.

Căzu pe gânduri. Cum stătea aşa nemişcat arăta exact ca o statuie. Vesta profită de apropiere ca să îi admire perfecțiunea chipului, poate pentru ultima dată. O adiere de vânt, mai mult o părere, îi înfioră părul. Până să îşi elibereze fruntea şi să îl dea după urechi, fără să scoată un cuvânt, Apollo se ridică şi se întoarse în templu. Vesta nu avea un ceas, dar după poziția soarelui aprecie că se apropia ora şase. Expira timpul.

Ce discutară înăuntru nu auzi, însă unul câte unul zeii părăsiră templul şi coborâră treptele la fel de vechi ca ei. Zeus îşi îndreptă spatele şi adoptă o figură impunătoare. Lângă el, Hera îşi ținea mândră capul sus. Atena se poziționase cu un pas în urma lor, urmată de Ares şi Afrodita. Hades încheia alaiul.

Apollo lipsea. Vesta se uită în jur şi, când întoarse capul, îl descoperi stând lângă ea cu mâna întinsă în aşteptare.

— Vesta?

Îşi aşeză ezitantă mâna în palma deschisă.

— Ce se întâmplă? întrebă, când ajunse la nivelul lui.

— Îți urmăm sfatul, îi zâmbi zeul.

Îi oferi brațul şi porniră încet la vale după ceilalți. Afrodita se plângea deja de drumul lung pe care îl aveau de străbătut.

Vântul se înteți, aducând o perdea deasă de nori deasupra oraşului, zdrențuită din loc în loc de petice albastre de cer prin care se strecurau razele soarelui. Prima picătură de ploaie căzu când se aflau abia la jumătatea potecii. Lăsă o urmă rotundă pe brațul lui Apollo, ştergând praful alb de la suprafață şi scoțând la iveală pielea fragedă de un roz cât se poate de uman.